

DNEVNO

Pročitajte biografije "slavnih" očeva ljudi koji danas vladaju Hrvatskom.

Iako su od pada komunizma prošle pune 24 godine, Hrvatskom i danas, možda više nego ikada u protekla dva desetljeća, vladaju djeca oficira JNA, Udbe i KOS-a. Doslovce na svakoj od vodećih funkcija u državi su potomci ljudi čija prošlost nikada do kraja nije razriješena, kao što je to slučaj s Milanovićevim, Josipovićevim, Pusićkinim, Mesićevim ili Čačićevim ocem.

Osim u samom vrhu vlasti, djecu skojevaca i partizana možemo pronaći i na visokim učilištima, gospodarstvu (na čelu najvećih i najprofitabilnijih hrvatskih tvrtki su stari komunistički kadrovi), a većinu medija (što privatnih, što državnih) i dvadeset godina nakon pada komunizma vode djeca komunističkih kadrova.

Ante Josipović

Sve činjenice govore da Ivo Josipović pripada toj komunističkoj ideologiji. On i Zoran Milanović kao predsjednik Vlade RH danas inzistiraju na uvođenju ćirilice u Vukovaru, dok tužbu protiv Srbije za strašne zločine i genocid nad hrvatskim narodom u srbočetničkoj agresiji žele povući.

Iako je već nebrojeno puta kazano kako djeca ne trebaju odgovorati za ono što su im očevi radili ili činili, to vrijedi samo ako ta djeca ne nastavljaju s politikom koja štiti i negira zločine komunizma, a sve na štetu samostalne Hrvatske i hrvatskoga naroda.

Primjerice, predsjednik Ivo Josipović mnogo je puta tvrdio kako se o njegovu ocu pišu neistine. Međutim, postoje brojni svjedoci koji tvrde da braneci oca Josipović zapravo ne govori istinu. Ivan Zvonimir Čičak podsjeća kako je Ivo Josipović nekoliko puta izjavio da mu se otac Ante 1971. godine povukao iz politike. Čičak pak tvrdi suprotno - da je 1971./1972. Ante Josipović naglo počeo napredovati, što govori o njegovu političkom opredjeljenju i povjerenju tadašnje komunističke vlasti u njega samoga. On kaže da je na sjednici u Karađorđevu omjer pristalica za Savku bio 12 prema 8. U vlaku od Karađorđeva do Zagreba, Ante Josipović je promijenio svoje mišljenje i stao na stranu protiv Savke. Tada je Ante Josipović ispred Izvršnog biroa CK SKH imenovan na čelo „Kordinacione radne grupe“ kojoj je zadatak bio ispravno informirati javnost o tijeku i činjenicama karaktera istraga i pripremanju suđenja "proljećarima".

- Ante Josipović je bio kadrovik za izbacivanje, hapšenje i optužnice protiv proljećara, tvrdio je Čičak. Inače, to je bilo vrijeme općeg progona prohrvatskih kadrova, a tim je progonom 3200 ljudi završilo u komunističkim zatvorima, a preko 200 tisuća protjerano je s posla.

Milan Čačić

U to vrijeme progona hrvatskih domoljuba, otac Radimira Čačića, Milan Čačić, bio je „javni tužilac“ koji je kao povjerljiva osoba režima pisao optužnice protiv domoljuba, odnosno svih sumljivih koji se nisu slagali s politikom Titova režima. Milan Čačić, otac bivšeg prvog potpredsjednika Milanovićeve Vlade, početkom sedamdesetih godina bio je tajnik Izvršnog vijeća SR Hrvatske. Međutim, za razliku od svoga tadašnjega šefa Dragutina Haramije koji je smijenjen u poznatim partijskim čistkama, karijera starijeg Čačića je, kao i karijera oca aktualnog predsjednika Ive Josipovića, nakon Titova obračuna s Hrvatima u Karađorđevu, naglo krenula uzlaznom putanjom. Istovremeno dok je Ante Josipović, voljom Milke Planinc, nakon sloma hrvatskoga proljeća naglo „bljesnuo“ kao kadrovski sekretar CK SKH, svemoćni partijski kadrovici su Milana Čačića imenovali republičkim tužiteljem SR Hrvatske.

Poznavatelji tadašnjih jugoslavenskih prilika ističu kako to nije bilo slučajno. Naime, Milka Planinc, Ante Josipović, ali i Milan Čačić u prvim su poratnim godinama itekako bili bliski zloglasnoj komunističkoj tajnoj policiji OZN-i. Milku Planinc se godinama sumnjičilo za sudjelovanje u najokrutnijim komunističkim zločinima nakon II. svjetskoga rata. Slično je i s Antom Josipovićem, ocem aktualnog hrvatskog predsjednika, za koga određeni krugovi tvrde da je, kao djelatnik OZN-e, odmah nakon II. svjetskoga rata, sudjelovao u zataškavanju komunističkih zločina na području Vrgorca i Zabiokovlja, da bi nakon toga obnašao odgovornu dužnost direktora poduzeća koje je zapravo bilo paravan za radni logor na Golom otoku.

Stipe Milanović

Otac Zorana Milanovića, Stipe Milanović, u bivšoj je Jugoslaviji obavljao brojne javne dužnosti: među inima bio je tajnik kabineta Mike Tripala, a u

novostvorenoj je Hrvatskoj početkom devedesetih postao pomoćnik ministra kulture Vlatka Pavletića. Stipe Milanović je i dugogodišnji prijatelj Stjepana Mesića, još iz članstva u Centralnom komitetu SKJ. U vrijeme socijalizma bio je i zagrebački gradski zastupnik, vodio je Odbor za izgradnju dvorane "Vatroslav Lisinski", a kasnije je radio u Privrednoj banci Zagreb. Nakon sukoba s Pavletićem, pomoć mu je ponudio Stipe Mesić koji je bio predsjednik Sabora. On je Milanovića pokušao ugurati na mjesto veleposlanika u Ukrajinu, ali problem je bio to što nije član HDZ-a.

Inače, otac Zorana Milanovića je stari prijatelj i Josipa Perkovića. Navodno je upravo na Perkovićeovu intervenciju sadašnji hrvatski premijer postao djelatnik Ministarstva vanjskih poslova. Josip Perković je 1993. zamolio Ivu Sanadera, tadašnjeg zamjenika ministra vanjskih poslova da zaposli mladog Milanovića, tada službenika Trgovačkog suda. Po dolasku u MVP Zoki je brzo napredovao upravo zahvaljujući karakteristikama koje mu je napisao Perković.

Inače, Stipe Milanović sudjelovao je u formiranju Druge dalmatinske brigade, borio se na Sutjesci i u brojnim drugim bitkama i rat je završio u Trstu kao major Jugoslavenske armije.

Eugen Pusić

Vrlo je intrigantna biografija oca Vesne Pusić. Dakle, Eugen Pusić rođen je u Zagrebu 1916. godine, diplomirao je i doktorirao na Pravnom fakultetu u Zagrebu 1939. Poslije Drugoga svjetskoga rata radio je prvo kao načelnik Odjela za socijalne poslove Gradskog narodnog odbora Zagreb pa kao načelnik odjela i pomoćnik republičkog sekretara za narodno zdravlje i socijalnu politiku NR Hrvatske. Od 1955. je profesor na Pravnom fakultetu u Zagrebu. Umirovljen je 1986. Objavio je 35 knjiga i više od 1300 znanstvenih i stručnih članaka. Nagrađen je nagradom "Božidar Adžija", nagradom "Vladimir Bakarić" i Republičkom nagradom za životno djelo 1985. godine. To je ukratko službeni životopis Eugena Pusića koji je umro 2010. godine. I tu ne bi bilo ništa čudno da Pusić cijeloga života u svojem životopisu nije zatajio godine Drugoga svjetskoga rata. Naime, nedostaje gdje je bio i što je radio od 1939. do 1945. godine. A kako je njegova kći Vesna Pusić danas druga osoba u izvršnoj vlasti RH, vrlo je zanimljivo zbog čega je njezin otac taj dio svoje karijere do smrti tajio, a njegov je životopis u tom razdoblju itekako intrigantan.

Hrvatska je javnost sve donedavno ostala uskraćena za činjenicu da je Eugen Pusić za vrijeme NDH bio časnik sudac! U Hrvatskom državnom arhivu čuva se njegov matični list iz Ministarstva oružanih snaga NDH. U njemu ima pregršt podataka o službama koje je Pusić obnašao u NDH i u kojemu je točnost podataka on osobno potvrdio svojim vlastoručnim potpisom. U Arhivu se nalazi i Pusićeova fotografija u domobranskoj uniformi. Piše da je prisegu NDH dao 18. travnja 1941. u Popunidbenom zapovjedništvu u Zagrebu, da je u Hrvatsku kopnenu vojsku stupio 1. svibnja 1941. Također stoji da je 1944. odlikovan ratnim spomen-znakom "Vrpca"

prema naredbi pročelnika Ustrojbenog odjela Ministarstva oružanih snaga. Tu su i njegova promaknuća: od kaplara i časničkog namjestnika do natporučnika suca 30. rujna 1941. godine. Službovao je u Zapovjedništvu zračnih snaga od 1941. do 1943., u Ustrojstvenom odjelu Glavnog stožera Oružanih snaga od 1943. do 1945., u Pobočništvu Glavnog stožera HOS-a do travnja 1945. a za pravosudnog izvjestitelja Pobočništva Glavnog stožera HOS-a postavljen je 27. travnja 1945. godine, nekoliko dana prije kraja rata! Ti su podatci u suprotnosti s današnjim tvrdnjama Vesne Pusić da se Eugen Pusić skrivao pri kraju rata u Zagrebu. U matičnom listu nalazi se i osam karakteristika u kojima su o Pusiću pisali njegovi nadređeni. U njima piše da je Pusić "postojan, odlučan, inteligentan i samostalan, kod vladanja pred neprijateljem". U matičnom listu priložen je i dokument sljedećeg sadržaja: "Svečana izjava kojom ja sudac Eugen Pusić (čin i ime ispisao je vlastoručno) na čast i poštenje svečano izjavljujem, da ću u službi i izvan nje kao najveću svetinju čuvati svaku službenu tajnu koju doznam ili koja mi bude povjerena te da je neću nikome odati pa ni svojim najbližim, ne samo svojoj obitelji ili drugim građanskim osobama, nego ni svojim drugovima iz iste ustanove, koji s tom službom nemaju posla. Isto tako, svečano se obvezujem da neću primiti, a niti poduzimati bilo kakve intervencije. Konačno se obvezujem da neću stupiti u nikakovu tajnu organizaciju i da ću izbjegavati svako društvo koje je zabranjeno zakonima Nezavisne Države Hrvatske. Ako je bio ilegalac i radio za partizane, kako danas tvrdi Vesna Pusić, zašto je to krio nakon rata, zašto toga nema u životopisu, čime su se drugi dičili?

Joso Mesić

Stjepan Mesić bio je drugo dijete tada 28-godišnjeg Josipa i njegove šest godina mlađe supruge Magdalene, rođene Pernar. Mesićevi su bili Ličani koji su "emigrirali" u Slavoniju. Joso i Mandića malog su Stipu krstili u crkvi sv. Križa u Orahovici, 26. prosinca, na blagdan svetog Stjepana, pa je vjerojatno i Stipe ime dobio po tom svecu. Sveta voda kojom je kršten bila je Mesićev najizravniji dodir s Crkvom, za koju u kasnijem životu nije previše mario. Kasnije je tvrdio da nikada nije bio praktični vjernik, niti je razmišljao postoji li Bog onako kako ga kršćanstvo prikazuje. Ipak, obje svoje kćeri, i Sašu i Dunju, dao je krstiti u crkvi, ali, kako je poslije tvrdio, više zbog tradicije nego vjerskog uvjerenja.

Mesićevi su dakle iz Like u Orahovicu došli po završetku Prvoga svjetskoga rata, kad je Stipin djed Ivan odlučio iz Stajnica, sela na krajnjem sjeveru Like, gdje se u to vrijeme vrlo teško živjelo, preseliti se u Slavoniju. Ivan Mesić pripadao je jednoj od nekoliko loza Mesićevih, koje su nazivali Zečevi, jer je bilo i drugih obitelji istog prezimena - Mesić. Tako su uz Zečeve druge loze Mesićevih imale nadimak Krpani ili Bilaci, a taj su dodatak prezimenu dobili kako bi se u razgovoru lakše razlikovalo tko kome pripada jer je u svim lozama bilo i Stjepana i Josipa i Ivana. Stipin otac tako je u Stajnici bio Josip Mesić Zečev.

Mesićeva majka umrla je vrlo mlada kada je Stipi bilo samo 17 mjeseci pa se njegov otac Josip ponovno oženio dvije godine nakon smrti supruge. Brigu o Stipi preuzela je njegova maćeha Mileva Jović.

Mesićev djed Ivan se u Prvom svjetskom ratu borio pod austrougarskom zastavom na istočnom bojištu i dospio sve do Galicije, zarobili su ga Rusi pa kad se iz Sovjetskoga Saveza vratio zadojen idejama o besklasnom društvu, i Mesićeva oca Josipa odgajao je u tom duhu. Zbog toga će se ovaj već u ranoj mladosti, opčaran zavodljivim idejama boljševizma pridružiti radničkom pokretu, a čim je počeo Drugi svjetski rat, 1941. priključit će se partizanskom pokretu i kao prvoborac djelovat će na području Slavonije. Iz rata je izašao s nadimkom "Tovariš" i činom kapetana, bio je potom višestruko odlikovan i izabran za predsjednika Narodnooslobodilačkog odbora u Našicama i Osijeku. Bio je zastupnik ustavotvorne skupštine FNRJ, a potom i zastupnik u Saveznoj skupštini FNR Jugoslavije pa zastupnik u Hrvatskom saboru. Umro je u ožujku 1955. na funkciji predsjednika Kotara Orahovica. Na grobu Mesićeva oca u Orahovici i danas je zvijezda petokraka, ispod koje na mramornoj ploči piše: "Dosljednom revolucionaru, prekaljenom borcu za oslobođenje naših naroda i za socijalističku izgradnju naše zemlje, odličnom bliskom i voljenom drugu, mužu, ocu, rođaku i prijatelju Mesić Josipu, "Tovarišu". Ta je nadgrobna ploča nakon 1990. mnogima bola oči, a poslije Mesićeva razlaza s Tuđmanom, ali i kasnije, pogotovo na početku njegova prvoga predsjedničkoga mandata, mnogima je bila dokaz Mesićeva trajna opredjeljenja.

Stipin djed Ivan Mesić, onaj ruski zarobljenik koji se 1918. otisnuo iz Like u Slavoniju i poslije je svojim pričama o "proleterima svih zemalja" utjecao ne

samo na Stipina oca Josipa, nego i na budućeg, drugog hrvatskog predsjednika. Prema tvrdnjama Mesićevih, djeda su nedugo nakon uspostave NDH ustaše uhitile kao protivnika nove države. Nestao je i nikada nije pronađen. Iako je Ivan Mesić bio član Hrvatske seljačke stranke, držalo ga se glavnim propagatorom komunizma u orahovičkom kraju. O tome je svojevremeno svjedočio i Dušan Bilandžić koji je u dom Mesićevih svraćao iz obližnjih Feričanaca. S obzirom na stajališta i ideje koje je po Orahovici i okolnim mjestima širio Mesićev djed Ivan, ustašama je bilo logično da ga likvidiraju i tako pošalju poruku što će biti s onima koji budu propagirali slične ideje.

Kako su Mesići sloveli kao komunistička obitelj - jedan od sinova Stipina djeda, njegov stric Ivica, već je 1937. postao član Komunističke partije - bilo je logično da se vojno sposobni muškarci pridruže partizanskom pokretu. Nakon rata, Mesićev je otac kao partizanski prvoborac dobio važne političke funkcije.